

erede Medlem anførte, at der havde fundet en Overveielse Sted om Forsvarsvæsenet i sin Helhed, hvori baade Officerer af Flaaden og af Landhæren havde deltaget, og at saaledes det, som jeg havde ment skulde gaa forud for en endelig Behandling af det omhandlede Spørgsmaal om Paniserfibe, allerede var fæstet. Dette er dog en Misforstaaelse, som jeg ikke tror, jeg bør lade gaa upaataalt hen. Det var mig naturligtvis ikke paa nogen som helst Maade ubejendigt, at en saadan Overveielse havde fundet Sted, men den Overveielse, der skal finde Sted, og som jeg mener bør gaa forud, er en Overveielse af den lovgivende Magt. Det er her, Overveielsen skal finde Sted, inden vi skulle tage Beslutning; det er dem, der skulle tage Beslutning, der skulle overveie. Dertil kunde jeg dog maaste ogsaa endnu knytte den Bemærkning, at det, som det erede Medlem ganske rigtigt angav, ikke med min Udtalelse om, at det mulig ved en saadan Overveielse vilde vise sig, at Skibet fornuftigvis ikke burde anskaffes, uden at man havde Fæstninger, har været Meningen at bruge den Fremgangsmaade at sige: at Skibet, naar det kom for, skulde bero, til Fæstningerne kom, og naar man kom og begjærede Fæstninger, da at sige: Fæstningen vilde vi lade blive liggende, til vi en Gang saae bygget Skibet. Det kunde naturligvis slet ikke være min Mening, det sagde det erede Medlem selv; men hvad der var min Mening, var, at begge Spørgsmaal syntes mig at staa i en saa nær og uopløselig indre Forbindelse, at de til samme Tid burde forhandles og til samme Tid forelægges til Beslutning. Jeg kan dog ikke — jeg skal ikke forlænge dette Foredrag mere — undlade at sige to Ord angaaende det stadigt tilbagevendende, for mange erede Medlemmer overordentlig tilføie Jernbanespørgsmaal. Jeg troede igaar at have talt saa moderat og umodekommende, at jeg havde ventet fra alle de Herrer Jernbanebeunderseres Side om ikke en Tak, saa dog alt andet end Misjendelse. Det ser jeg imidlertid ikke er lykkedes mig. Lad mig blot sige disse to Ord i Dag, at det dog forekommer mig at være at gaa altsor hurtigt tilværks, naar man ved Opgjørelsen af Balancen paa Finantsloven fører disse fantastiske indirekte Goder til Indtægt; de kunne være overordentlig store, jeg beder erede Medlemmer være overbeviste om, at jeg ikke overser dem, men jeg kan virkelig ikke finde dem paa Finantsloven. Hvis vi skulle opgjøre Balancen mellem Indtægt og Udgift med Tal, maa man ikke være saa ubillig at bebreide mig, at jeg ikke opgjør hine indirekte Goder med Kugsbaler, Marl og Skilling. I Dvrigt skal jeg gribe en anden Leilighed — i Dag tør jeg ikke forlænge Thingets Forhandlinger mere — til at gaa noget mere ind paa dette Spørgsmaal, end jeg gjorde i mit Foredrag igaar, og saaledes ogsaa komme til at oplyse, at jeg i Grunden er en meget stor Ven af Jernbaner, men af Jernbaner,

som virkelig gjøre Nytte, og jeg har den Overbevisning, at dette viser sig fremfor Alt derved, at de kunne forrente den Kapital, som man har nedlagt i dem; jeg vil ikke sige, at det kan ske strax fra det Dieblit, man har bygget dem, men at det sker inden et temmelig overflueligt Tidrum.

Jensen: Jeg synes, at jeg skulde et Svar til den høitærede 2den Landstingsmand for 9de Kreds (Strup) i Anledning af de Bemærkninger, han rettede til mig. Jeg skal indskrænke mit Svar dertil, at jeg ved denne som ved saare mange andre Leiligheder har fundet, at de Grunde, der fremføres for ikke at handle, altid for Nærheden af Mennesker ere mere overbevisende end de Grunde, der fremføres for at handle. — Men i Dvrigt vil det erede Medlem vist erkende, at hans Stilling, som han angav, ikke paa nogen Maade kan siges at være konsekvent, naar han, uagtet den høitærede Regjering ikke finder Anledning til at stille noget Vædringsforslag om at saae denne lille formelle Næt med Hensyn til Vædringsforslaget ud af Finantsloven, desuagtet vil stille Forslag om at gjøre en Vædring paa dette Punkt i Finantsloven. Efter hans hele Foredrag maatte man komme til den Tanke, at dette nu Altsammen var saa godt, som det kunde og burde være, og at det, naar den høitærede Regjering ikke vilde røre sig til at stille noget Forslag, da var det bedst, at Landstinget slog sig fuldstommen til No. Jeg tror, at denne No ogsaa vil indtræde, men om den vil være gunstlig, vil Fremtiden vise.

Strup: Det erede Medlem maa have overhørt, at jeg udtrykkelig og særlig betonedt, at Finantsloven i kvantitativ Henseende var tilfredsstillende, og at jeg ganske udtrykkelig indtog netop det omhandlede Punkt fra min Vædring af Finantsloven. Jeg har med Forsæt ikke villet gaa dybere ind netop paa dette Spørgsmaal, og det af Grunde, som det erede Medlem vistnok meget godt kender. Jeg har troet, at for saa vidt der skulde blive Anledning til med Styrke at gjøre gjældende en fra Regjeringen meget afgivende Betragtning om denne Bestemmelses Nads paa Finantsloven og om, hvor vidt den kan taales der eller ikke, saa vilde der findes Tid og Leilighed nok dertil paa et senere Trin, naar det Lovforslag, der vil blive indbragt i Dag, foreligger til Behandling; thi jeg har ikke troet det ønskeligt under Finantslovens 1ste Behandling at saae en Drøftelse af dette Spørgsmaal bragt tilveie mellem Thinget og den erede Regjering. Det er Grunden, hvorfor jeg, som det erede Medlem anførte, er kommen saa let over dette Incidentpunkt, men som jeg derfor ingenlunde tillægger nogen ringe Betydning.